

Зорица Кубуровић

Лек од
дресквиног
лишћа

Copyright © 1987, Зорица Кубуровић

Copyright © 2014 овог издања, ЛАГУНА

Иницијали и вињете: Ведрана Авдаловић

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Доди, умесїо ѝрича

Садржај

Лек од бресквиног лишћа	9
Бајка	11
Светлост	17
Ласте	25
Чаробњак	37
Кућа	45
Гусеница	59
Књига	69
Трава	81
Мачка	87
Паук	97
Лутка	107
Вук	121
Професор	135
Киша	147
Песма	159
Уместо поговора или: кључ тајне	161

Лек од бресквиној лишћа

асади бресквину кошчицу у којој је поуздано живо семе. Кад никне биљка, сваке вечери крај ње измишљај приче; храни је светлом, кишом и другим даровима, учи је да чезне за људским гласовима.

Кад те дрво прерасте и кад прерасте твоју кућу, кад донесе плод и покаже се да је биљка

благородна, њен лист употреби код тешке меланхолије, код хроничне усамљености и акутних тровања душе.

Довољно је да загризеш танку жилу по средини. Активне материје сна брзо ће прећи у крв. Оснажиће ти дух, освежиће мишљење непогрешивим аргументима нематеријалног. Ослободиће снагу за дуга путовања.

Али зато што је јака дрога, што изазива престанак времена, нестанак личности и губљење догађаја, узимај је ретко, сваки пут као да је последњи и само кад је у питању живот. Ризик је већи ако си особа са срцем.

Бајка

срцу града, међу солитерима, на широком булевару, у страћари ограђеној високом оградом од цигала, живеле су две девојчице.

Ограда је постојала да би заштитила свет од погледа на кућу која се распадала, калдрмисано двориште са чесмом и шупама у дну, где су генерације станара таложиле непотребне ствари. Девојчице су мислиле да је ограда подигнута за гуштере који су се ту сунчали, да праг постоји да би оне седеле и гледале у небо, а прозор да се на њему чучи и пребројавају звезде.

Неговале су брескву коју су саме засадиле и која је равноправно учествовала у њиховим играма. Храниле су вука који је знао и могао све што и човек, осим да

чита, пише и говори. Чувао их је од сваког зла. Неку мачку скитницу су скоро убиле од пуне љубави, облачећи је у своје хаљине, али мачка је умела да се одбрани. Гајиле су жабе гаталинке по теглама, гусенице, свилене бубе, јеленке и стрижибубе које би затекле у башти. Сваке године су сакупљале принос безименог семења, али кад би га посејале, појављивало се, зачудо, познато цвеће. Птице су слободно долетале и чучале на отвореним кавезима који су им замењивали гнезда. Неки јеж се настанио у шупи и потпуно заборавио да се затвара у бодљикаву лопту, толико се одомаћио. Кроз кућу су вршљали мишеви које су ослобађале из мишоловки. Неправедно би било не поменути и ствари: орман у коме су чучале кад су размишљале и хтеле да буду саме, фотељу из које је испадала морска трава и у којој су измишљале приче, гитару – тајанственика који их је успављивао. И кућу, од оних безнадежних случајева који могу да се поправе само рушењем, али их не руше из потајног страха. Кућа је на свој начин врло снажно живела.

Девојчице су се ретко играле. Обично су измишљале приче о свом животу. Тако су настале, чувене у њиховом крају, приче о Многопоштованој Куци – извесном лапонском штенету изванредних способности, приче о Малим Немоћним Диносаурисима, итд. У њима су оне саме имале споредну улогу (осим одрастања). Задовољавале су се да служе личностима које су измишљале, па је једна била лекар, а друга преводилац са свих језика на говор душе, који је, знале су, исти за све, укључујући животиње, биљке и предмете.

С временом је чак и језик којим су се споразумевале између себе престао да личи на познате језике. После нису ни говориле – играле су се у мислима.

Када је дошло време да се преселе у нову зграду, девојчице су много патиле. У новом стану су добиле засебну собу са великим прозорима и новим намештајем. Али то су биле само ствари купљене за новац, не направљене за њих, не дограђене очевом руком, које нису умеле да им узврате љубав. У згради није било места за њихове пријатеље – чак се и жаба гаталинка, коју су понеле и нежно чувале у тегли, једног јутра одселила на лепше измишљене мердевине од дашчица, остављајући само спарушену зелену кожицу на травнатом дну. Девојчице су губиле све што су волеле. Мачка је одскитала у свет, вук је подивљао и убили су га, јер је изгубио поверење у људе. Стара кућа и бресква подлегле су ранама од напуштања – кућа се срушила, а бресква је престала да рађа и осушила се. Једино нису изгубиле бајку – моћ да живе у стварности као у сну.

Свет стварности, такозвана свакодневица којом су им претили, у прво време их је плашио – ту је могао ма ко да их гура, гази, да виче, а оне нису имале где да се склоне, осим у пусте зидове. У тој свакодневици одело је чинило човека, вредни људи су били они који су поседовали ствари, неки су претили, неки су гладовали, неки су убијали. Сваки озбиљан човек желео је да буде бољи од других, а бар у нечему најбољи од свих. Терали су их да прихвате важећа правила, као што су: Човек је човеку вук, Време је новац и сл.

Пошто никада нису развијале ту врсту размишљања, девојчице се забезекнуше. Јер, мислиле су, човек човеку и ма коме може да буде само човек, а време је кретање у односу на звезде. Што се тиче утакмице, она им се чинила неозбиљном – поредити једног са другим било је као сабирати бабе и жабе. Слушале су велике речи о Слободи, Равноправности, Благостању. Слушале су милозвучне речи о Љубави заувек. Слушале су мудре речи о Идеји и Материји. Полако су почеле да се смеју – то су већ раније чуле, играјући се. Ко би поверовао да су измишљања оживела и да очекују да их оне озбиљно схвате?

Сада је требало покорити измишљени свет, који је поверовао да постоји стварно и да само он постоји. Брзо су навикле да траже помоћ од оних који су их нападали, јер су они могли најбоље да их одбране. Тешиле су сурове и набусите, тихо волеле и помагале многовољене који су патили од усамљености. Никада нису дозволиле да имају сувише ма чега – јер је то било бесмислено. Радо су делиле хлеб са богатима који су заборавили укус хлеба и училе сиромашне како да испуне жеље а да не остану сироти у души. Када је требало, умеле су да ускрате све, али никад нису ускратиле љубав.

Време је пролазило, у смислу кретања према звездама, остављајући траг на њиховој кожи. Свет се није много мењао – увек лепота и зверство, увек драж неповљивог, никад виђеног и увек поново виђеног. Оне су мислиле да је ствар части потпуно доживети сваки догађај, бити отворен до бола. И да ниједна рана не

сме да зацели. Али време, као нова бора од осмеха, чинило је своје. Једног дана увидеше да их ништа не боли – не због равнодушности, него што је све било део једне равнотеже и склада коме су и саме припадале. Са истим осећањем да раде нешто судбоносно, оне су припремале храну, миловале децу и додиривале друге људе. Служиле су. Једна је постала лекар, друга је развила способност споразумевања. Само, том је складу недостајало чари, све је било обично и једнолично, без узлета и падова. Изгледало им је као да пропуштају да ураде нешто најважније, што је разлог њиховог постојања.

Једнога дана, гледајући старе фотографије и препознајући драга лица, приметише да ни на једној нема оног давног света у коме су живеле – са пожутелих листића су их гледала само два детета великих, мирних очију, замишљена и као у послу.

Желеле су да провере стварност. Вратиле су се на место где им је било корење, али показало се да су никли солитери тамо где је била ограда од цигала, бресква и кров који пропушта небо. Тада већ дуго нису умеле да плачу. Оне се само осмехнуше једна другој, верујући да ће бити лако да се сете. Али ништа се није уклапало: једна се сећала да је кров имао рупу десно од улаза, друга је памтила говор ветра на тавану. За јежа уопште нису биле сигурне: можда није ни постојао, можда су само желеле таквог јежа.

Помислише да би било истинитије да све поново измисле. Било је време да имају свој завичај, родно место и пријатеље. Да имају дом. Вратише се на

почетак, измислише прво кућу и брескву, а потом и траву у пукотинама. И одједном увидеше да их ништа није напустило, него се обогатило њиховим искуством и оснажило и потврдило кроз њихове животе. Истовремено, схватише да је измишљање најчаснији посао, јер је оно истина душе, за разлику од истине предмета, која је варка. Да је то њихов удео у лепоти света. Да су у њему да би измислиле саме себе.

И погледаше деčјим очима сопствену децу. Деца им се замишљено осмехнуше, гледајући их очима са фотографија.

